

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Плевен, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Г. БЕТОВА

при участието на секретаря Д. Н. Б.А
като разгледа докладваното от ТАТЯНА Г. БЕТОВА Гражданско дело № 20234400100528 по описа за 2023 година

Постъпила е искова молба от К. И. В., представляван от Адвокатско дружество „П. и Т.“, чрез Д. В. П. - адвокат от САК против малолетния Ф. И. В. Б., чрез неговия баща и законен представител К. И. В., с която са предявени множество обективно съединени установителни искове - за нищожност на договор за дарение и за собственост на недвижими имоти, както и конститутивен иск за унищожаване на договор за дарение/като евентуален/.

Ищецът твърди, че е извършил дарение на недвижим имот в полза на сина си Ф. И. В. Б., ЕГН *****, с Нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 53, том № IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013г. Твърди, че Ф. Б. е негово дете от брака му с Д. Б. Е.-В., родена на ***г. в М.. Бракът им е сключен на ***г., с акт за граждански брак № 3111/***г. на Община - Столична, р-н К.С. и прекратен с решение № 1740 от ***г. на Плевенски районен съд, постановено по гр.д. № 2546/2015г., разглеждано в отсъствие на ответницата. Твърди, че бившата му съпруга Б. Е.-В. е отпътувала на ***г. за М., където е задържала детето въпреки уговорката им, че ще се върнат два месеца по-късно. Тя е отказала да се върне и е останала да живее с бебето в М.. Отказът и да живее със съпруга си било в България,

било в друга европейска страна, мотивирало ищеца да подаде молба за развод. В исковата молба се твърди и това, че още преди развода бащата не е имал контакт с детето си, въпреки множеството му опити чрез Министерство на външните работи и Главния прокурор на РБ, да инициира производство за връщане на детето по предвидените международни механизми.

Ищецът твърди, че два от трите имота - обект на договора за дарение, са придобити от него с нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 180 том I, рег. № 1967, дело № 143 от 2000г. и Нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 181, том I, рег. № 1968 дело № 144 от 2000г., сключени с баща му И. А. В., с които той се е задължил да гледа и издържа баща си пожизнено. С първия нотариален акт е прехвърлена собствеността върху 4/6 ид.ч. от Апартамент № *, находящ се в гр. П., ул. „И. Б. № *, ет. *, ап. *, ведно с прилежащите към него таванско помещение и маза, а с втория нотариален акт е прехвърлен поземлен имот в с.***, ведно със сградите върху него, подробно описани в нотариалния акт. С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 53, том VII, рег. № 8130, дело № 870 по описа на нотариус Д. И.а, И. В. е прехвърлил на сина си и притежаваните от него идеални части от правото на собственост върху гараж в гр. П. подробно описан в нотариалния акт. Ищецът твърди, че в продължение на 22 години договорите за издръжка и гледане са били изпълнявани от него добросъвестно.

Ищецът твърди, че баща му е заживял с жена, с която ищецът и социалната среда на баща му са били в подчертано влошени отношения. Тя се е държала изключително грубо, като го е обвинявала, че „заради него тя няма да получи нищо“. През 2013г. бащата му е започнал да обмисля възможността да развали договорите за издръжка и гледане, въпреки надлежното им изпълнение. Консултирал се е и с адвокат относно възможността за разваляне на двата договора. След узнаването на тези обстоятелства, ищецът също е започвал да търси начин да не се стигне до този крайно несправедлив за него резултат, който е създавал риск да остави новосъздаденото му семейство без дом. След консултация с адвокат ищецът узнал, че ако прехвърли придобитото от баща си на трето лице преди вписване на исковата молба за разваляне на алеаторните договори, то това трето лице ще запази

придобитото право на собственост и при евентуално разваляне на алеаторните договори. Било му е разяснено, че прехвърлянето на собствеността може да бъде симулативно и при евентуална промяна на обстоятелствата, когато прецени може да разкрие симулацията чрез обратно писмо. По този начин ищецът е стигнал до сключването на процесния договор за дарение, с който е дарил на сина си, представляван от него, в качеството му на негов баща и законен представител описаните в исковата молба недвижими имоти. Ищецът счита, че извършеното в полза на сина му дарение от ***Г. е нищожно на множество основания :

1. Нищожно е поради противоречие на мотива, с който е направено, с добрите нрави. Твърди, че в случая единственият мотив за дарението е избягване на възможността придобитото от него имуществото по договор за издръжка и гледане да се върне в патримониума на баща му, че реално не е имал намерение да прояви щедрост към новородения си син, а само да осуети евентуалното изгубване на собствеността. С това обяснява житейски и правно нелогичното, според него, дарение на едномесечния му син. Счита, че аргумент в тази насока е и фактът, че още към момента на даряването бившата му съпруга е била вече взела решение да не се връща в България, съответно - неправомерно да задържи със себе си детето им. Ищецът се позовава на чл. 226, ал. 3 ЗЗД, като счита, че дарението е нищожно като противоречащо на добрите нрави. Позовава се на съдебна практика, като счита, че мотивът /подбудите/ за сключване на една сделка по принцип няма правно значение, но при договора за дарение, има съвпадане между основаниято на сделката и мотива, поради който се дарява, тъй като подбудите, поради които се прави дарението са единственото негово основание. Счита, че мотивът на дарението е опорочен, което от своя страна опорочава цялата сделка.

2. Нищожно е поради липса на съгласие. Счита, че Ф. В. е следвало да бъде представляван от особен представител при изповядването на сделката. Позовава се на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД и трайно установеното в съдебната практиката, че сделка, сключена от малолетен, е нищожна поради липса на съгласие. Счита, че е налице хипотеза на чл. 129, ал. 2 СК, при което налично противоречие в интересите на родител и дете, е следвало да се назначи особен представител на детето. Цитира Решение № 106 от

19.10.2016г. по к.гр.д. № 1403/2016г. на ВКС, съгласно което „При договор между родител и дете интересите им се явяват противоречиви, поради естеството на правното им положение - длъжник и кредитор. В тези случаи е необходимо, по аргумент от чл. 129, ал. 2 СК, участието на особен представител, с оглед защита интересите на детето, които могат да се окажат накърнени, дори при безвъзмезден договор, какъвто несъмнено е договорът за дарение.“ Позицията се и на правната теория. Счита също, че добрата практика на нотариусите предполага да не изповядат подобни сделки, при липсата на назначен от съда особен представител на детето.

3. Нищожно е поради липса на форма. Позицията се на чл. 576 от ГПК, съгл. който текст нотариалното действие е нищожно, когато при неговото извършване е допуснато нарушение на чл. 578, ал. 4 ГПК [относно личното явяване на участващите лица]. Счита, че в случая това изискване е било нарушено, тъй като при изповядването на сделката пред нотариуса, не се е явило нито детето, нито се е явил назначен му по съответния ред негов особен представител. Тежестта на това процесуално нарушение обуславя нищожност на нотариалния акт, а оттам - и на договора за дарение, поради липса на форма, доколкото формата за действителност на дарението на недвижим имот е именно нотариален акт.

4. Нищожно е като извършено при условията на абсолютна симуляция. Позицията се на чл. 17 от ЗЗД, като счита, че в случая е налице абсолютна симуляция на договора за дарение, тъй като страните по сделката не прикриват никаква друга сделка, но същевременно нямат правно-релевантната воля за обвързването си от този договор. Съгласно Обратното писмо от ***г., К. И. В. не е имал действителната воля да надари сина си Ф. И. В. Б.. Ищецът счита, че за разкриването на абсолютната симуляция поначало е необходимо обратното писмо, което е напълно достатъчно за разкриване на симуляцията.

Като евентуален, ако съдът не приеме, че договорът за дарение е нищожен на някое от посочените по-горе основания, ищецът предявява и иск за унищожаване на договора за дарение, поради грешка. Твърди, че волята му е била опорочена поради грешка относно действителното фактическо положение. Позицията се на утвърденото в теорията и съдебната практика разбиране, че грешка е налице когато несъответствието между волята и

нейното обективизиране относно предмета на сделката е неосъзнато и волеизявлението е направено именно под въздействието на такава грешка - чл. 28, ал. 1, изр. първо ЗЗД. При тази хипотеза у автора на волеизявлението има формирана определена представа за сделката, която сключва, само че тя е невярна - или представата за това, което смята да договаря не отговаря на онова, което действително съществува, или страната погрешно смята, че такава сделка съществува. При заблудата лицето, при наличието на други представи не би сключил сделката. В случая, ако се приеме, че К. В. е сключил договора за дарение действително с намерение да надари своя едномесечен син, който към датата на извършване на дарението е бил в М., то поради невръщането на сина му от М. в продължение на 9 години, последният е бил в грешка относно действителното положение към момента на извършване на дарението. Несъзнаваната представа се изразява в убеждението, че съпругата му е имала намерение да живее в България заедно с него и тяхното дете. Именно тази заблуда в действителното положение е довела до опорочаване волята на дарителя, който е сключил договора воден от убеждението, че детето е най-довереният му човек, и спокоен при мисълта, че детето ще остане да живее за постоянно с него и не би сключил договора за дарение, ако знаеше, че съпругата и детето му нямаше да дойдат в България, за да живеят заедно с него като семейство.

При условията на евентуалност ищецът навежда и довода, че действието на дарението е отпаднало с обратна сила, поради сбъдване на отрицателно прекратително условие. Счита, че дори да се допусне, че договорът за дарение е бил валиден, то следва да се приеме, че той е бил прекратен поради сбъдване на отрицателно прекратително условие, а именно - детето заедно с неговата майка са напуснали България и са преустановили съвместния си живот и контакти с К. И. В.. Обстоятелствата, с оглед които е направено дарението са отпаднали със задържане на детето в М. от неговата майка. Позовава се на практиката на ВКС която приема, че когато е извършено дарение с оглед бъдещото сключване на брак, в случай че последният не се сключи, то лицето, извършило дарението с този мотив може да иска връщане на даденото, тъй като е налице „едно подразумявано отрицателно прекратително условие". Ищецът счита, че настоящият случай е аналогичен. Аргументите са следните: Ако се приеме, че дарението е имало мотив за даряване, то условието е било детето да има дом, в който

фактически да живее и който да ползва заедно със своите майка и баща. Този мотив, обаче, е отпадал със заминаването на детето в чужбина, откогато ищецът не го е виждал. Доколкото при дарението правното основание се покрива с мотивите и побудите за дарението са единствено негово основание, то ищецът счита, че щом правното основание (мотивите) на дарението е отпаднало, дарственият акт е недействителен. Дори да се приеме, че не се касае за недействителност, то е налице сбъждане на прекратително условие в гореизяснения смисъл.

При уважаване на иска на някое от посочените по-горе основания за нищожност, унищожаемост или поради прекратяването му с настъпването на прекратително условие, ищецът предявява правото си на собственост, като иска да бъде установено, че е собственик на имотите, които са предмет на алеаторните договори и договора за покупко-продажба на гараж/поради недействителност на договора за дарение/, по силата на същите договори и на наследствено правоприемство от неговия баща И. А. В.. Доколкото ответникът се легитимира като собственик с нищожно придобивно основание, то К. В. твърди, че има правен интерес да установи своето право на собственост със сила на присъдено нещо.

Ищецът претендира установяване на право на собственост върху :

1. 5/6 ид.ч. от урегулиран поземлен имот, находящ се в село ***, община П., област П., с административен адрес: улица „Х. Д.“ № *, ведно с построените в същия поземлен имот масивна жилищна сграда, гараж и три стопански постройки, съгл. нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 181, том I, рег. № 1968, дело № 144 от 2000г. по описа на нотариус А. П. за 4/6 ид.ч. от посочения имот. Още 1/6 ид.ч. от имота притежава по наследство от майка си И. В., а другата 1/6 ид.ч. е собственост /по наследство/ на сестра му А. В.. Наследодателката им се легитимира с н.акт № 34, том първи, дело № 34/1982г. на нотариус при Плевенски РС Р. И.а;

2. 5/6 ид.ч. от самостоятелен обект с идентификатор № 56722.660.939.11, представляващ гараж с адрес гр. П., ул. „Проф. И. Б. № *”, съгл. Нотариален акт за признаване право на собственост върху недвижим имот на основание чл. 587, ал. 2 от ГПК № 52, том VII, рег. № 8129, дело № 869 по описа на нотариус Д. И.а от 11.12.2008 г., с който И. А. Р., А. И.а В. и

К. И. В. са признати за собственици въз основа на давностно владение и наследство на посочения самостоятелен обект, при следните квоти: И. В. - 4/6 ид.ч. от имота, К. В. - 1/6 ид.ч. и А. В. - 1/6 ид.ч. и съгл. Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 53, том VII, рег. № 8130, дело № 870 по описа на нотариус Д. И.а от 11.12.2008 г., с който И. А. В. е продал своите 4/6 ид.ч. от имота на К. И. В.;

3. 4/6 ид.ч. от самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 56722.660.939.1.5., представляващ апартамент с прилежащи към него таванско помещение и маза, съгл. Нотариален акт за признаване право на собственост № 159, том II, дело № 671 от 1974 г., с който И. А. В. е признат за собственик на имот, придобит по време на брака му с И. Т. В. в СИО и Нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 180, том I, рег. № 1967, дело № 143 от 2000г., с който И. А. В. е прехвърлил на сина си/след смъртта на 10.05.1997г. на И. Т. В./ своите 4/6 ид.ч. от апартамента. Още 1/6 ид.ч. от имота ищеца притежава по наследство от майка си И. В., а другата 1/6 ид.ч. е собственост /по наследство/ на сестра му А. В..

В заключение, ищецът моли да бъде постановено решение, с което на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД да се прогласи сключения между страните Договор за дарение на недвижим имот, с Нотариален акт № 53, том № IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013 г., за нищожен; поради противоречие с чл. 226, ал. 3 ЗЗД; поради липса на съгласие; липса на форма; и при евентуалност - поради наличие на абсолютна симулация.

При условията на евентуалност спрямо исковете за нищожност – да се унищожи същия договор, на основание чл. 28 ЗЗД, поради грешка в предмета. Да бъде установено, на основание чл.124, ал.1 от ГПК по отношение на ответника, че ищеца К. И. В. е собственик на описаните по горе три недвижими имота/съответните ид.ч. от тях/-предмет на договора за дарение.Моли да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Към исковата молба са представени и приети:Нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 53, том № IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013г., сключен между К. И. В. в качеството му на дарител и Ф. И. В. Б., в качеството му на дарен, представляван от законния си представител К. В.; Решение № 1740 от *** г. на Районен съд - Плевен, X-ти с-в.; Нотариален акт

за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 180, том I, рег. № 1967, дело № 143 от 2000г.; Нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 181, том I, рег. № 1968, дело № 144 от 2000г.; Нотариален акт за признаване право на собственост върху недвижим имот на основание чл. 587, ал. 2 от ГПК № 52, том VII, рег. № 8129, дело № 869; Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 53, том VII, рег. № 8130, дело № 870 по описа на нотариус Д. И.а; Нотариален акт за признаване право на собственост № 159, том II, дело № 671 от 1974 г.; Нотариален акт за купопродажба на недвижим имот № 34, том I, дело № 34/1982 по описа на нотариус Р. И.а; Удостоверение за наследници от 17.10.2022г. на И. А. В.; Удостоверение за наследници от 31.10.2022г. на И. Т. В.; Скица на поземлен имот № 15-258529-09.03.2023г. относно поземлен имот с идентификатор № 73523.501.96; Схема № 15-258503-09.03.2023г. на самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 56722.660.939.1.5; Скица на сграда № 15-258516-09.03.2023г. относно самостоятелен обект в сграда, представляващ гараж с идентификатор № 56722.660.939.11; Удостоверение за данъчна оценка с изх. № Д0014513/07.07.2023г. относно апартамента с идентификатор № 56722.660.939.1.5; Удостоверение за данъчна оценка с изх. № Д0014512/07.07.2023г. относно гаража с идентификатор № 56722.660.939.11; Удостоверение за данъчна оценка с изх. № Д0014511 от 07.07.2023г. на поземления имот в с.***. Допълнително е представено удостоверение за раждане на ответника издадено от община П..

На осн. чл. 131 и сл. от ГПК, в срок е подаден отговор на исковата молба от името на Ф. И. В. Б., от назначения му особен представител адв Е. П., с който е взето становище, че исковете са допустими и частично основателни поради следните съображения: Ищецът сочи редица доказателства за това, че дарението е било симулативно, което навежда на твърденият от ищеца мотив за извършването му. Тъй като се претендира нищожност поради противоречие с добрите нрави, в отговорът е изложено разбирането за това понятие, а именно : „Добрите нрави „не са писани и конкретизирани, а съществуват като общи принципи, на чието нарушаване законодателят е придал правно значение, приравнявайки го по последица с нарушение на закона, затова вложеният в това понятие смисъл следва да се тълкува, че в посочената категория попадат само онези наложители се правила

и норми, които бранят правила, принципи, права и ценности, които са общи за всички правни субекти и чието зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, а не само на интереса на някоя от договарящите страни - такива са принципите на справедливостта, на добросъвестността и морала в гражданските и търговските взаимоотношения, намерили израз в отделни правни норми, а целта е предотвратяване на несправедливо облагодетелстване", съпроводено с посочване на съдебна практика - Решение № 288 от 29.12.2015 г. по гр. д. № 2293/2015 г. на ВКС, III г. о. Решение № 119 от 22.03.2012 г. по гр. д. № 485/2011 г. на ВКС.

Ответникът счита, че за извършването на дарението наистина е било необходимо назначаването на особен представител за да се избегнат всякакви съмнения относно волята на страните и преценката на фактите и обстоятелствата довели до тази сделка. В тази връзка се споделят отчасти и твърденията за нарушена процедура по издаване на нотариалния акт за дарението. Особеният представител счита, че основателността на установителният иск за собственост следва да се преценява след преценка на това, дали договорът за дарение е нищожен или действието му не е отпаднало с обратна сила. Моли да бъде изискано и приложено като доказателство гр.д. № 2546/2015г. по описа на Районен съд - Плевен, съдържащо доказателства за обстоятелствата, наложили развода между ищеца и майката на малолетния ответник.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, обсъди събраните по делото доказателства, прецени ги по реда на чл. 12 ГПК, съобрази изискванията на закона, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Безспорно е установено, че на ***г. ищецът К. И. В. е дарил в полза на сина си Ф. И. В. Б., ЕГН *****, с Нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 53, том № IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013г. описаните в исковата молба недвижими имоти/притежаваните от него идеални части от тях/. Сделката е сключена от бащата като дарител и детето, представлявано от баща му и негов законен представител, като дарен. Ф. Б. е дете на ищеца от брака му с Д. Б. Е.-В., родена на ***г. в М., сключен на ***г. и прекратен с решение № 1740 от ***г. на Плевенски районен съд, по гр.д. № 2546/2015г., считано от ***г. Решението е постановено в отсъствие на

ответницата, като упражняването на родителските права е предоставено на бащата. Преди датата на сключване на договора за дарение Д. Б. Е.-В. е отпътувала, заедно с детето за М./по твърдение в ИМ - на ***г./, където е останала да живее.

Безспорно е установено от представените писмени доказателства, че два от трите имота - обект на договора за дарение, ищецът е придобил от своя баща И. А. В./съответните ид.части от тях/, чрез договори за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане, сключени с нотариален акт № 180 том I, рег. № 1967, дело № 143 от 2000г. и с нотариален акт № 181, том I, рег. № 1968 дело № 144 от 2000г. - 4/6 ид.ч. от Апартамент № * и 4/6 ид.ч. от поземления имот в с.***. С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 53, том VII, рег. № 8130, дело № 870 по описа на нотариус Д. И.а, ищецът е закупил от баща си 4/бидеални части от правото на собственост върху процесния гараж в гр. П. подробно описан в нотариалния акт. Ищецът е притежавал и по 1/6ид. ч. от тях по наследство от майка си И. Т. В..

Безспорно е, а се установява и от приложеното гр.дело № 2546/2015г., че ответникът и неговата майка Д. Б. Е.-В. нямат регистриран адрес в РБългария.

Спорно е нищожен ли е договорът за дарение на някое от посочените от ищеца основания за нищожност, ако е действителен - има ли основание да бъде унищожен поради грешка, а също и отпаднало ли е основанието за сключването му.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:От представените от ищеца писмени доказателства, се установява, че с прил. на л.152 писмо от 12.04.2017г. на Държавна агенция за закрила на детето до К. В., във връзка с потърсеното от ищеца съдействие за изпълнение на постановеното от български съд решение относно родителските права над детето му Ф., е отговорено, че такова съдействие не може да му бъде оказано. В писмото е разяснено, че тъй като малолетния Ф. е роден в Л. и месец след раждането му е отведен от майка си в М. и липсват данни детето да е идвало в България, това изключва РБългария като държава на обичайно местоприбиваване. Предвид факта, че М. не е страна по Хагската конвенция от 1966г., не е страна по Европейската конвенция от 1980г., също и не е

държава-членка на ЕС, бащата на детето следва с помощта на местен адвокат да се запознае със законодателните норми в М. с оглед признаването и изпълнението на българското решение. В същия смисъл е и отговора с писмо от 02.03.2017г. на АСП Дирекция социално подпомагане –Плевен на л.154 от делото.

От социалния доклад на ДСП-Плевен се установява, че по време на следването си в Л. ищецът се е запознал със студентка от М. на име Д. Б. Е., с която на ***г. е сключил граждански брак в гр.С.. На 09.11.2013г. в Л. се е родил синът им Ф.. След дадено съгласие със съответната декларация от ищеца, съпругата му е извела детето от страната и е заминала за коледните празници при роднините си в М.. Бащата на детето не е могъл да придружи семейството си поради служебни ангажименти в Л.. В последните работни дни преди Коледа ищецът В. се е прибрал в България, където се е снабдил с необходимите документи и е извършил процесното дарение на новородения си син, след което се е върнал обратно в Л.. През 2014г. е заминал за М. за да убеди съпругата си да се върнат с детето в Европа, но тя е отказала. Същевременно пред двумесечния му престой там, тя не е пожелала да му съдейства за получаване на право на постоянно пребиваване в страната, а заедно с роднините си се е държала студено с него. След завръщането си в Л., срещите на съпрузите са били по Скайп, като по време на разговорите съпругата се е държала враждебно. След завършване на образованието си и след като е станало ясно, че Д. Е. няма да се върне в Европа, а заедно с детето ще остане да живее в М., К. В. се е завърнал в България. През първата половина на 2015г. съпругата му е изтрила своя акаунт в Скайп и е сменила телефонния си номер, с което връзката му с нея и детето окончателно е била прекъсната. Поради това е подал молба за развод, като с решение на Плевенски РС гражданският брак е бил прекратен, а родителските права над Ф. – предоставени на бащата. В доклада е посочено и това, че ищецът е потърсил съдействие от Външно министерство, от Главния прокурор и от Министерство на правосъдието за изпълнение на решението и за връщането на сина му, но не е получил такова поради обстоятелството, че от една страна той е дал съгласие за пътуването на детето и от друга страна-признаването на решението на българския съд зависи от съответния закон в М.. Посочено е също, че В. е търсил адвокатска помощ в М., но местните адвокати са му поискали висок хонорар-непосилен за него.

От представеното в първото по делото заседание и неоспорено от ответната страна обратно писмо от ***г., подписано от К. И. В. и от Ф. И. В. Б., ЕГН *****, чрез неговият баща и законен представител К. И. В., се установява, че условията по привидната сделка са: с Нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 53, том № IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013г. бащата дарява в полза на сина си, описаните в акта идеални части от недвижими имоти, а действителните условия на сделката са: страните се съгласяват, че договорът за дарение е привиден и нищожен, като волята на дарителя е да остане собственик на имотите си.

От показанията на свидетелите Ю. Н. М. и Л. Л. Ф.а се установява, че те не са роднини на ищеца, но са в течение на събитията около сключването на въпросния договор за дарение. Свидетелят Ю. М. е адвокат от Плевенската адвокатска колегия, а К. В. е негов клиент. Свидетелят дава показание, че К. В. го е търсил за консултация няколко пъти по различни правни въпроси. През лятото на 2013 година, го е посетил разстроен и изплашен, че баща му иска да развали сключените с него договори за прехвърлени му недвижими имоти срещу задължение за издръжка и гледане, под влияние на втората си съпруга. Очаквал е баща му да заведе дела, тъй като му натяквал, че не го гледа. Решил е да прехвърли имотите на свой близък, за да избегне развалянето. Преди да се роди детето се е чудел на кого, но след раждане на детето му, е решил да ги прехвърли на него. От ищеца адв. М. е узнал, че са били в добри отношения с жена си и са имали намерение да живеят в България и затова е решил да си „спаси“ имотите, като ги прехвърли на детето си. Адвокат М. е подготвил нотариалния акт за договора за дарение.

Свидетелката Л. Л. Ф.а установява, че познава К. от март 2006 година чрез сина си, с когото ищецът е живял в Коста Рика, а свидетелката е ходила там за да гледа внука си. Твърди, че тогава отношенията между К. В. и баща му, когото свидетелката също познава, са били прекрасни. След това са се виждали и в гр.П.. Установява, че през последните години от живота на баща му отношенията между баща и син са се променили. От бащата е узнала, че е срещнал жена, която по-късно е станала негова втора съпруга. След известно време и К. се е оженил, а синът на свидетелката и снаха и са станали техни кумове. През месец декември, след раждане на детето, свидетелката е

срещнала К. в град П.. Бил замислен и споделил с нея, че има проблеми с баща си, който си иска апартамента обратно и че баща му го е заплашил, че по настояване на съпругата си ще разваля договора за издръжка и гледане. Същото е узнала и от бащата когато се е обадила за да му честити раждането на внук. Той е споделил : „Аз съм решил да му свалям жилището, тя жена ми ме притиска, тя има син, иска да бъде осигурена“. Свидетелката дава показание, че ищецът К. и съпругата на баща му, заедно с нейния син, са ползвали процесния апартамент, а бащата на К. е живеел на село. Същата знае, че са били в лоши отношения и че поради това К. се е притеснявал, че баща му ще осъществи намерението си в най-скоро време и ще заведе дело за разваляне на договора за издръжка и гледане. Поради това е бил изплашен от последиците. Свидетелката установява също, че към момента на сключване на договора за дарение К. е живеел в Л., а съпругата му е била заминала за М. за да покаже бебето на роднините си. Свидетелката не знае дали съпругата му е узнала, че детето е получило дарение от своя баща. Знае, че К. е имал намерение да има семейство и всички да живеят заедно, но по-късно от сина си е разбрала, че съпругата на К. не иска да се връща в Л. и че затова той е решил да се прибира в България. Детето също е останало в М. и не се е връщало. Въпреки че ищецът е отишъл да живее в М., за да е с детето си, брачните отношенията между съпрузите не са се получили и той се е върнал след два месеца без детето. Тогава е разбрал, че няма да има семейство и е подал молба за развод. След съдебното решение е потърсил помощта на държавни органи и институции за връщане на детето, но от тогава то не се е връщало в България.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните изводи: Договорът за дарение е казуален. Основанието за сключване на всяка казуална сделка е целта на основното задължение по договора. При договора за дарение това е целта на дарителя да прехвърли нещо на дарения безвъзмездно, да го надари. Основанието на договор за дарение съвпада с подбудите (мотива), поради които се дарява. Ищецът твърди, че мотивът за дарението му противоречи на добрите нрави. По делото се установи, че към момента на дарението мотива ищецът да дари имотите си е бил осуетяване на предстоящо връщане на същите в патримониума на праводателя му, при уважаване на иск по чл.87, ал.3 ЗЗД за разваляне на алеаторните договори, с които ги е придобил. Този мотив не е неморален, тъй като това е законов

способ за постигане на набеязаната цел и той е съвместим с типичния за дарението мотив да се извърши акт на щедрост към единственото му дете. Още повече, че насрещната страна по алеаторните договори също има своите правни средства за защита срещу едно такова разпоредително действие. Поради това и съдът приема, че не се касае за неморален мотив за извършеното дарение и искът за нищожност на договора на това основание следва да бъде отхвърлен.

По отношение на второто основание за нищожност - липса на воля по смисъла на чл. 26, ал.2, предл.2 от ЗЗД е налице, когато субектът не може да има правно валидна воля, защото е малолетен, поставен под пълно запрещение или не е бил способен да волеобразува по причини въвн от слабоумието и душевната болест. Ответникът е малолетен, както към момента на сключването на сделката, така и понастоящем и материализираната в нотариален акт № 53, том IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013година на Нотариус И. И. воля за приемане на дарението, е изразена от законния му представител, който същевременно е и дарител. В случая сме изправени пред договаряне сам със себе си, което съгласно чл.38, ал.1 ЗЗД, за да породи последици за представлявания е необходимо неговото изрично съгласие. Липсата на съгласие, респ. на последващо одобрение от представлявания води до недействителност на разпоредителната сделка, която представителят е сключил със себе си при самодоговаряне. Разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗЗД, която предвижда, че представителят не може да договаря от името на представлявания нито лично със себе си, нито с друго лице, което той също представлява, освен ако представляваният е дал съгласието си за това, е проявление на общия принцип за защита интересите на представлявания, в т.ч. забрана за представителя да договаря в негова вреда, съдържаща се в чл. 40 ЗЗД. Договарянето сам със себе си е възможно само при доброволното представителство. В съдебната практика след 1991г. е прието, че и родителите, чието представителство е задължително, биха могли да договарят със себе си, щом като сделката е в интерес на децата им, които представляват.

В исковата молба се твърди, че договорът за дарение е симулативен и страните не са имали воля изобщо да бъдат обвързани от него, а са го сключили само за да създадат привидни правни последици, настъпването на които в действителност не са желали, че ищецът реално не е

имал намерение да прояви щедрост към новородения си син, а само да осуети евентуалното изгубване на собствеността. Събрани са доказателства, установяващи тези твърдения на ищеца, в т.ч. и гласни такива за разкриване на абсолютна симулация, които съдът приема за допустими по арг. от разпоредбата на чл. 165, ал. 2 от ГПК. При наличието на обратно писмо от ***Г./начало на писмено доказателство/, който писмен документ не е оспорен от насрещната страна, съдът допусна свидетелски показания, установяващи липсата на намерение у дарителя да възнагради едномесечния си син прехвърляйки собствеността си върху процесните имоти. Документа, приложен на л.150 от делото съдържа изявление на страната/дарения/, на която се противопоставя симулацията, направено чрез нейния законен представител, което изявление е индиция за твърдяната привидност на обективизираното в договора съгласие за дарение. Това от своя страна, съпоставено с другите доказателства по делото обосновава извода, че ищецът не е имал намерение да дарява имотите, а само да се симулира сключването на такъв договор в нотариална форма. Ето защо няма как да се приеме, че при липса на действителна воля за извършване на дарствен акт, законният представител е действал в интерес на представлявания, за да се счете че забраната на чл.38, ал.1 ЗЗД е преодоляна. За да бъде валидна волята, изявена чрез законния представител той е следвало да действа в интерес на своя син, а в случая той е изявил привидно съгласие, ако се съди по изявлението в обратното писмо, което се подкрепя и от свидетелските показания, че е искал имотите само „да се водят на името на детето му“, като с това създаде привидност относно правото му на собственост за пред трети лица. Въпреки че е прехвърлен и имот, който е бил придобит чрез покупко-продажба, поради общност на изразената воля, ищецът не е имал действително намерение да прехвърля и него, т.е. липсата на воля се отнася и до дарението относно гаража.

Поради изложеното по-горе, съдът приема че изразената от детето/дарен/, чрез законния му представител воля, не е правно валидна, поради забраната за договаряне сам със себе си/във вреда на представлявания/. В този случай е било необходимо или детето да бъде представлявано от другия му законен представител, или да му се назначи на основание чл.129, ал.2 СК и чл.29, ал.4 от ГПК особен представител. Тъй като това не е сторено, съдът приема, че липсва правно валидна воля, респ.

изразено от дарения съгласие за сключване на договора. При тези аргументи, установителния иск за прогласяване нищожността на договора за дарение, на основание чл. 26, ал.2, предл.2 от ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен. Следва да бъде отхвърлено искането за прогласяването му за нищожен поради липса на форма, тъй като нотариалната форма е спазена, в т.ч. не се констатира нищожност на нотариалното действие, което би довело до нищожност на нотариалния акт. Съгласно описаното в нотариалния акт ищецът се е явил лично в двойно качество, а други участници/страни/ в нотариалното производство не е имало, поради което не може да се приеме, че е налице хипотеза на чл. 576 вр. чл.578, ал.4 ГПК/относно личното явяване на участващите лица/.

Не следва да бъде разглеждан, тъй като е предявен като евентуален, иска за нищожност поради разкрИ.е на абсолютна симулация, а само да се отбележи, че той щеше да е основателен ако и двете страни са формирали валидна воля, но тя е била насочена към други, различни от изявените правни последици. С други думи казано, ако с обратното писмо се защитаваха интереси на представляваното дете, тогава основаниято за нищожност може да бъде разкрИ.ето на симулацията, но случаят не е такъв. Не следва да се разглежда и евентуалният иск за унищожаване на договора поради грешка, на основание чл.28 от ЗЗД.

Поради изложеното, съдът приема, че установителният иск за собственост е основателен и доказан. След прогласяване на нищожността на договора за дарение, ищецът има правен интерес да бъде установено спрямо формалния носител на правото на собственост, легитимиран с посочения по-горе нотариален акт, че той е собственик на спорните недвижими имоти. Няма спор между страните и се установява от представените по делото писмени доказателства относно факта, че преди извършване на нищожното дарение, ищецът е притежавал право на собственост върху имотите предмет на договора за дарение. Ето защо следва да бъде уважен и обективно съединения с иска за нищожност установителния иск за собственост, с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.108 ЗС, като бъде признато по отношение на ответника, че ищеца е собственик на описаните в исковата молба недвижими имоти.

При този изход на делото ищецът има право на разноските

направени в производството, които са в размер на 11 243.40 лева, направени за адвокатска защита, за ДТ, за възнаграждение за особен представител на ответника, съгласно списъка с разноските на л.157 и доказателствата, че са направени.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.124, ал.1 от ГПК **И ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН**, на основание чл.26, ал.2, пр.2 от ЗЗД договор за дарение на недвижими имоти, сключен с Нотариален акт № 53, том № IV, рег. № 4263, дело № 608 от 2013г., по описа на нотариус И. И., рег. № 007 на НК, с район на действие Плевенски РС, сключен между К. И. В. с постоянен адрес в гр.П., ул.“П. И. Б.” № *, ет. *, ап.*, с ЕГН ***** в качеството му на дарител и Ф. И. В. Б., с ЕГН ***** в качеството му на дарен, представляван от законния си представител К. В., **поради липса на съгласие за дарение на следните недвижими имоти:**

1. 5/6 ид.ч. от урегулиран поземлен имот, находящ се в село ***, община П., област П., с административен адрес: улица „Х. Д.“ № *, целия с площ 1115кв.м., а по нотариален акт 1000кв.м., съставляващ УПИ VII-96, в кв.42, по плана на селото, при съседни посочени в акта, заедно с 5/6 ид.ч. от построените в същия поземлен имот масивна жилищна сграда, гараж и три стопански постройки, при запазено право на дарителя на пожизнено и безвъзмездно ползване на имота;

2. 5/6 ид.ч. от самостоятелен обект с идентификатор 56722.660.939.11, разположен в поземлен имот с идентификатор 56722.660.939, на първи етаж, с предназначение ГАРАЖ с площ от 18кв.м., при съседни посочени в акта и при запазено право на дарителя на пожизнено и безвъзмездно ползване на имота;

3. 4/6 ид.ч. от самостоятелен обект в сграда с идентификатор 56722.660.939.1.5., който попада в сграда № *, разположена в поземлен имот с идентификатор № 56722.660.939 в гр.П., находящ се на административен

адрес ул.“П. И. Б.“ № *, етаж 2, с предназначение жилище, АПАРТАМЕНТ с площ 98кв.м., при посочени в акта съседни, заедно с 4/6 ид.ч. от принадлежащото към апартамента ИЗБЕНО ПОМЕЩЕНИЕ № 7, с площ от 5кв.м. югоизточно изложение и 4/6 ид.ч. от принадлежащото към апартамента ТАВАНСКО ПОМЕЩЕНИЕ № 2 от 7кв.м. североизточно изложение, при съседни посочени в акта и при запазено право на дарителя на пожизнено и безвъзмездно ползване на имота, като **ОТХВЪРЛЯ** искове за нищожност на същия договор на основание чл.226, ал.3 от ЗЗД/поради противоречие с добрите нрави/ и на основание чл.26, ал.2, пр.3 от ЗЗД /поради липса на форма/, като неоснователни.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.124, ал.1 от ГПК вр. с чл.108 ЗС, по отношение на Ф. И. Б., с ЕГН *****, малолетен, чрез неговата майка Д. Б. Е.-В., гражданин на М., родена на ***г., без регистриран адрес в страната, представляван по делото от особен представител, че К. И. В. с постоянен адрес в гр.П., ул.“П. И. Б.“ № *, ет. *, ап. *, с ЕГН ***** притежава право на собственост върху :

1. 5/6 ид.ч. от урегулиран поземлен имот, находящ се в село ***, община П., област П., с административен адрес: улица „Х. Д.“ № 1, целия с площ 1115кв.м., а по нотариален акт 1000кв.м., съставляващ УПИ VII-96, в кв.42, по плана на селото, при съседни посочени в нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 181, том I, рег. № 1968, дело № 144 от 2000г. по описа на нотариус А. Първовска, заедно с 5/6ид.ч. от построените в същия поземлен имот масивна жилищна сграда, гараж и три стопански постройки;

2. 5/6 ид.ч. от самостоятелен обект с идентификатор 56722.660.939.11, разположен в поземлен имот с идентификатор 56722.660.939, на първи етаж, с предназначение ГАРАЖ с площ от 18кв.м., в гр.П., находящ се на административен адрес ул.“П. И. Б.“ № *, при съседни обект 56722.660.939.10 и 56722.660.939.2;

3. 4/6 ид.ч. от самостоятелен обект в сграда с идентификатор 56722.660.939.1.5., който попада в сграда № *, разположена в поземлен имот с идентификатор № 56722.660.939 в гр.П., находящ се на административен адрес ул.“П. И. Б.“ № *, етаж 2, с предназначение жилище, АПАРТАМЕНТ с площ 98кв.м., заедно с 4/6 ид.ч. от принадлежащото към апартамента

ИЗБЕНО ПОМЕЩЕНИЕ № 7, с площ от 5кв.м. югоизточно изложение и 4/6 ид.ч. от принадлежащото към апартамента ТАВАНСКО ПОМЕЩЕНИЕ № 2 от 7кв.м. североизточно изложение, при съседи посочени в Нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 180, том I, рег. № 1967, дело № 143 от 2000г., по описа на нотариус А. Първовска.

ОСЪЖДА, на основание 78, ал.1 от ГПК Ф. И. Б., с ЕГН *****, малолетен, чрез неговата майка Д. Б. Е.-В., гражданин на М., родена на ***г., без регистриран адрес в страната, да заплати на К. И. В. с постоянен адрес в гр.П., ул.“П. И. Б.“ № *, ет. *, ап.*, с ЕГН *****, разноси по делото в размер на 11 243.40лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Великотърновски апелативен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____